

Jeremy Corbyn och antisemitismen

Vi har redan haft anledning att ta upp hetskampanjen mot den brittiska labour-ledaren Corbyn, som av politiska motståndare pådyvlats antisemitiska uttalanden och ståndpunkter (se [Om Corbyn och Labourpartiets påstådda antisemitism](#)). Och även när man inte direkt anklagat honom personligen för anti-semitism så har man menat att han varit för släpphänt och överseende med antisemitiska strömningar inom labour. Här återger vi ytterligare artiklar som belyser detta tema.

Den första är översatt från den amerikanska tidskriften *Jacobin Magazine* och har inte publicerats på svenska tidigare. Den tittare närmare på den hetskampanj och debatt som förekommit i Storbritannien.

Den andra är också en översättning (från *Minpress News*), som dock tidigare förekommit på svenska i bl a veckotidningen *Internationalen*.

De fyra sista är från svensk vänsterpress: två artiklar från *eFOLKET* och en från *Offensiv* som bl a visar att kampanjen mot Corbyn misslyckats med att försvaga hans och hans strömnings ställning i Labour-partiet. Och allra sist en lite äldre artikel (från maj i år) från tidningen *Proletären*, som kritiskt tar upp den svenska pressens behandling av Corbyn och hans påstådda anti-semitism.

Martin Fahlgren 3/10 2018

Innehåll

Kontroversen om antisemitismen	1
Anklagelserna mot Jeremy Corbyn är en avledande manöver.....	10
Kampanjen mot Corbyn	13
Jeremy Corbyn vann stort i det Brittiska Labourpartiets val till partiledare den 24 september	16
Vänstervind i Corbyns segel	17
Lögnaktig kampanj om antisemitism inom vänstern.....	19

Kontroversen om antisemitismen

av Daniel Finn

Från *Jacobin Magazine* 16/9 2018

Jeremy Corbyn talar vid en demonstration 2016. (Sophie J. Brown / Wikimedia Commons)

Jeremy Corbyn och Labourpartiet har utsatts för en skamlig och grov förtalskampanj. Det senaste skedet i den konstgjorda dispyten om ”Labours antisemitism” i Storbritannien har nu kommit till en provisorisk slutsats. Partiets Nationella verkställande kommitté (NEC) vek sig för trycket och röstade för att acceptera vad medlemmar i Labour tillåts säga om Israel.

Detta beslut kommer inte att avsluta dispyten, den kommer bara att uppmuntra partiets kritiker (vilket gick att se inom några timmar efter omröstningen). Men det ger oss tillfälle att göra upp en balansräkning om denna befängda affär som under hela sommaren har dominerat mediebevakningen av Storbritanniens politik. Det finns klara lärdomar att dra för alla vänsterpartier som principiellt står för att försvara palestiniernas rättigheter.

En ny fas

Alla som har följt¹ de tidigare episoderna² i det pågående grälet kommer att känna igen det grundläggande mönstret, men detta kapitel har haft flera utmärkande drag.

För det första har Labours kritiker trappat upp retoriken till en mycket högre nivå. Istället för den taktik med luriga gliringar och ”skuld genom sammankoppling” som har använts tidigare, har vi fått se öppna påståenden att Labourpartiet under Jeremy Corbyn går att jämföra direkt med nazisterna och har för avsikt att utföra folk mord mot Storbritanniens judiska befolkning. Landets media har fört vidare dessa groteska förfälskningar utan minsta antydan till kritisk

¹ [Jeremy Corbyn hasn't got an 'antisemitism problem'. His opponents do.](#) *Open Democracy*, 27 april 2016

² [Labour's Antisemitism Affair](#), *Jacobin Magazine*, 6 april 2018.

analys.

För det andra har kritikerna använt en ny metod för att smutskasta Labours ledning. Tidigare var deras mantra överdrifter: hitta en handfull verkliga händelser som rör en ynka del av Labours medlemmar och framställ som om de är representativa för hela partiet; ta okända eller illa underbyggda kommentarer och presentera dem som bevis på förhärdad trångsynthet.

Men den här gången har vi sett det renaste exemplet av en ”meta-kontrovers” som vi sannolikt någonsin kommer att se: ett gräl om antisemitism som absolut inte har något med fördomar mot judar att göra. Istället för att göra en höna av en fjäder har Labours förtalare helt enkelt försäkrat oss att hönan verkligen existerar någonstans under ett moln av tomt prat, även om den inte syns för blotta ögat.

Slutligen har den underförstådda undertexten nu gjorts fullt tydlig: dispyten handlar egentligen inte alls om antisemitism, den handlar om inställningen till Israel och palestinierna. Hela grälet har riktat in sig på en påstådd ”definition om antisemitism” som föreskriver mycket detaljerade riktlinjer för vad folk tillåts säga om Israel och inte.

Istället för att försvara dessa riktlinjer på grund av deras förtjänster, har deras förespråkare genomdrivit dem med råstyrka, och använt förtal och känslomässig utpressning istället för förnuftiga argument. De kommer att fortsätta att använda samma taktik mot alla som för fram en effektiv kritik mot den israeliska staten.

Det kommer inte att bli något ”avslut” på den här historien. Översittarna måste konfronteras med samma beslutsamhet som de genomför uppgiften att förtala sina motståndare. Annars kommer de att vinna.

Förklara solidariteten orättfärdig

Trots allt utrymme som denna dispyt har fått i brittiska media, så har frågans grundläggande fakta till stor del saknats. International Holocaust Remembrance Alliance (IHRA) har föreslagit en ”fungerande definition av antisemitism” som innehåller elva exempel som ”med hänsyn till det övergripande sammanhanget, skulle kunna” tolkas som antisemitiska.³

En del av dessa exempel är antisemitiska i alla sammanhang – att kräva att judar ska dödas, förneka att Förintelsen ägde rum, etc. Men flera rör inställningen till Israel.

Det borde förvisso vara obesträtt att acceptera att ”anse att judar är kollektivt ansvariga för staten Israels handlingar” är en sorts antisemitism. Men andra ”exempel” är betydligt mer tveksamma, i synnerhet följande: ”att förneka det judiska folkets rätt till självbestämmande, till exempel genom att hävda att staten Israels existens är ett rasistiskt projekt”, och ”att använda dubbla måttstockar genom att kräva att det agerar på ett sätt som inte förväntas eller krävs av något annat demokratiskt land”.

Det första misstänkliggör varje riktig historisk redogörelse för Israels ursprung som en kolonial bosättningsstat och den våldsamma fördrivningen av det palestinska folket mellan Balfourdeklarationen 1917 och kriget 1947-1948. Det andra har en inbyggd förutsättning – Israels status som ”demokratiskt land” – som bara är rimlig om vi låtsas som om ockupationen av Gaza och Västbanken sedan 1967 är helt skilda från den israeliska staten och inte påverkar dess politiska karaktär.

Som många kommentatorer har påpekat,⁴ kan dessa ”exempel” användas – och har redan använts – för att censurera och förklara solidaritet med Palestina som orättfärdig i Storbritannien och på andra ställen. Det är just varför proisraeliska förkämpar är så ihärdiga att de

³ [International Holocaust Remembrance Alliance](#).

⁴ [Why turning to Jewish exceptionalism to fight antisemitism is a failing project](#), *Open Democracy*, 16 juli 2018.

måste antas i sin helhet.

Det är inte frågan om att texten missbrukas för partiska syften. Själva ordvalet räknar med en sådan användning. Som definition av antisemitism är den i sig bristfällig och olämplig för sitt syfte. Till och med Westminster's inrikesutskotts obehagligt partiska, undermåliga rapport⁵ menade att den bara kunde antas med "förbehåll". Men som verktyg för att undergräva stödet för palestiniernas rättigheter fungerar IHRA:s definition mycket bra. I detta avseende är dess vaghet en tillgång, inte en nackdel.

Den israeliska staten och dess anhängare hävdar envist att de inte har några problem med kritik som sådan, men när kritiken passerar en dåligt definierad gräns blir den antisemitisk. I praktiken råkar gränsen alltid sammanfalla precis med den punkt där en sådan kritik kan bli besvärlig för Israel. Tandlös, ineffektiv kritik går bra, men kraftfull, slagkraftig kritik är oberättigad.

Göra en lista

Det kan inte föras en meningsfull diskussion om antisemitism i det moderna samhället om den inte tar hänsyn till hur den israeliska staten och dess anhängare rutinmässigt grumlar bilden genom att klumpa ihop kritik av Israel med fördomar mot judar. Den årliga "listan över antisemitiska/Israelfientliga händelser" som publiceras av Simon Wiesenthal-centrumet (SWC) är ett exempel på denna metod, på ett sätt som vore komiskt om inte de verkliga konsekvenserna vore så allvarliga.

2014 räknade SWC upp ett gräl mellan den amerikanska journalisten Max Blumenthal och det tyska vänsterpartiets ledare Gregor Gysi om partiets politik mot Israel som det fjärde värsta exemplet på "antisemitism" någonstans i världen detta år. Som jämförelse kom en KKK-anhängares mord på tre amerikanska judar bara på nionde plats, efter en solidaritetsaktion för Palestina på universitetet Berkeley på åttonde plats. 2015 räknades EU:s beslut att på ett korrekt sätt märka produkter från israeliska bosättningar upp som det tredje värsta exemplet på "antisemitism" – precis bakom ett hot från ISIS att mörda judar varhelst de bodde.

Påföljande år blev en FN-resolution mot utökade bosättningar på ockuperat palestinskt territorium det värsta exemplet på "antisemitism", följt av det brittiska Labourpartiet, den franska märkningen av produkter från bosättningar, och stöd till BDS (Bojkott, Desinvesteringar, Sanktioner). Richard Spencers nynazistiska demonstration och "Sieg Heil" i Washington lyckades bara komma femma, medan statligt stött Förintelseförnekande i Polen precis lyckades komma tia på listan.

Vilken som helst av dessa löjeväckande "listor" borde ha räckt för att misskreditera SWC för gott, men det är fortfarande en vida respekterad och inflytelserik kampanjgrupp – och en ledande förespråkare för IHRA:s definition av antisemitism.

Lägga fast normerna

Definitionens anhängare har arbetat mycket hårt för att undvika att alls dras in i diskussioner om dess förtjänster. De litar mycket tungt till ett cirkelresonemang. Alla ska acceptera IHRA:s dokument eftersom det är standarddefinitionen. Och varför är det standarddefinitionen? Eftersom alla accepterar den.

I själva verket gör de inte det. IHRA:s förespråkare hänvisar till texten som den "internationellt accepterade definitionen", men det är bara sant i samma mening som buddhismen är den internationellt accepterade religionen, eller baseball är den internationellt accepterade sporten. När denna artikel skrivs har en liten handfull av FN:s medlemsstater accepterat IHRA:s

⁵ [Crying wolf?](#) *Open Democracy*, 24 oktober 2016.

definition fullständigt, enligt organisationens egen redogörelse.⁶ (Med undantag för Israel är alla dessa länder europeiska.)

Labours verkställande kommitté bestämde tidigare i år⁷ helt riktigt att IHRA:s dokument inte var lämpat för sitt syfte i sin ursprungliga form, och gjorde en del förändringar för att värna rätten att kunna kritisera Israel i sin egen förhållningspolicy.

Om ni undrar var kontentan i denna dispyt ligger, så är detta det enda. Under hela sommaren har påståenden att Labour utgör ett allvarligt hot mot det brittiska judiska samfundets överlevnad tillåtit dominera nyhetsbevakningen, bara för att partiet avböjde att anta en slarvig definition vars brister blir uppenbara redan vid en kort granskning.

Förklarar krig

Även om detaljerna i denna metakontrovers är långtifrån uppbyggliga, måste de ändå återberättas. Den började med ett noga beräknat jippo av den Corbynfientliga Labourledamoten Margaret Hodge.⁸ Efter att ha säkerställt att hon hade en publik som hörde henne, skrek Hodge glåpord mot Jeremy Corbyn i underhuset, och kallade honom en ”djävla antisemit och rasist”.

Corbyns förtalare öste sedan lovord över Hodge, en notorisk hycklare⁹ som en gång fick lovord från det nyfascistiska Brittiska nationella partiet för sina rashetsande kommentarer om invandring. *Guardian* gav Hodge en kolumn för att upprepa sitt förtal¹⁰ – även om hon noga undvek att upprepa den specifika anklagelsen när hon inte längre hade parlamentariska förmåner.

En andra Corbynfientlig politiker, Ian Austin, följde upp det med ännu en grov harang,¹¹ denna gång riktad mot partiordföranden Ian Lavery. Austin är en påfallande barnslig figur, till och med utifrån den måttstock som gäller Labours högerparlamentariker: en gång tillbringade han nästan två dagar på Twitter med att säga till en medlem i Labours skuggregering att han var fet. Självklart glömde han att ta med ens en symbolisk hänvisning till antisemitism. Det kvittade: den tjänade sitt syfte.

Nu var bollen i rullning och det var dags att höja insatsen. Redaktörerna för tre tidningar – *Jewish Chronicle*, *Jewish News* och *Jewish Telegraph* – beslutade att publicera ett uttalande¹² som beskrev Corbyns labourparti som ett ”existentiellt hot mot judiska liv” i Storbritannien. Uttalandet hävdade att ”alla anständiga människor skulle betrakta [Labour] som ett rasistiskt, antisemitiskt parti av” om det inte följde IHRA-texten bokstavligen för att censurera kritik mot Israel från sina medlemmar.

Detta ärekränkande nonsens fick bästa reklam i nationella media. Corbyns motståndare verkar vid denna tidpunkt ha gått in i ett tillstånd av sinnesförvirring, och insåg att de kunde säga vad de ville och ändå tas på allvar. Marie van der Zyl, ordförande för de brittiska judarnas paraplyorganisation (BOD – Board of Deputies) anklagade Labourledaren för att ha ”förklarar krig mot judarna”. Margaret Hodge jämförde Labours disciplinnämnds överseende behandling av henne med förföljelserna av judar i Nazityskland, och fortsatte med att påstå att

⁶ [IHRA](#).

⁷ [Labour's antisemitism code is the gold standard for political parties](#), *The Guardian*, 12 juli 2018

⁸ [All That Is Solid ...](#), 26 juli 2018.

⁹ [Stand down, Margaret!](#), *Morning Star*, 26 juli 2018.

¹⁰ [I was right to confront Jeremy Corbyn over Labour's antisemitism](#), *The Guardian*, 18 juli 2018.

¹¹ [Commons Confidential: On Raab's first trip to Brussels, even the Eurostar wasn't without mishap](#), *New Statesman*, 25 juli 2018.

¹² [Jewish newspapers unite against Labour 'threat'](#), *BBC News*, 25 juli 2018.

partiets ledning drevs av ”hat mot judar”.¹³

Det är en förolämpning mot allas intelligens att låtsas som om dessa påståenden gjordes i god tro av förnuftiga personer som försökte beskriva verkligheten som de upplevde den. Syftet med dessa angrepp var inte att förmedla en uppfattning, utan att skapa den. Om det innebar att nazismens brott skulle bagatelliseras för ett billigt politiskt förtals skull, så må det vara hänt.

Nu nådde den välkända processen att gräva upp skit från Jeremy Corbyns politiska förflutna en bottenivå. I flera veckor fördömdes Corbyn högljutt för handlingar som inte hade något med antisemitism att göra: när han satt ordförande med ett möte med en överlevare från Förintelsen, Hajo Mayer,¹⁴ bekräftade han sitt stöd för palestiniernas mänskliga rättigheter; han hade visat sin respekt för offren för en israelisk terroristattack i Tunis;¹⁵ eller försiktigt gjort narr av en grupp busar som försökte störa varenda solidaritetsaktion för Palestina i London.¹⁶

Dubbelseende

I en mycket bra och användbar artikel i *Novara*,¹⁷ gjorde Barnaby Raine en jämförelse som tyvärr förvirrar mer än den klargör denna affär.

När Storbritanniens muslimska råd (MCB) satte ljuset på islamofobin i det konservativa partiet var det dystert komiskt att uppleva hur Tories krävde att ingen skulle lyssna på MCB eftersom de påstods ha intagit förkastliga ståndpunkter i andra politiska frågor. Samtidigt drog de fram [inrikesminister] Sajid Javid för att avvisa anklagelserna, och tala ”som muslim”. Det var ett fruktansvärt svar på anklagelser om utbredda fördomar, men det återspeglade exakt svaret från en del till vänster på de anklagelser för antisemitism i Labour som BOD hade fört fram.

Parallellen handlar om form, inte innehåll. MCB har väldigt små motiv att föra fram falska anklagelser om förekomsten av islamofobi inom den brittiska politiken. Det är tillräckligt svårt för rådet, eller politiker som Sayeeda Warsi,¹⁸ att få någon att lyssna på anklagelser som är lätta att bevisa och väldokumenterade.

En stor del av brittiska media anser helt enkelt inte att trångsynthet mot muslimer är dåligt eller förkastligt. Det är i själva verket i högsta grad en del av deras politiska budskap, precis som det är för det konservativa partiet. Om Warsi eller MCB skulle börja brodera ut sin kritik av islamofobin bland Tories, så skulle samma tidningar som idag noggrant ignorerar deras kommentarer omedelbart hoppa på dem och sätta även minsta överdrift under mikroskopet.

För grupper som Board of Deputies är motiven helt annorlunda. Som de senaste månadernas erfarenheter har visat kommer inte några påstående någonsin att faktakontrolleras och inga krav kommer att anses orimliga, så länge deras effekt är att skada Labourpartiets vänster.

Detta faktum får tyvärr en del personer att tro att det finns en allsmäktig ”Israelloobby” i Storbritannien som kan diktera villkoren för landets politiska klass. Men sådana mystifieringar leder oss ingen vart. BOD:s eller Judiska ledningsrådets makt att förtala sina motståndare¹⁹ kan bara utövas åt ett politiskt håll. Om de skulle börja göra falska anklagelser – eller faktiskt sanna anklagelser – mot det konservativa partiet, skulle de snart märka att de slår

¹³ [Dame Margaret Hodge accuses party leadership of having ‘a hatred of Jews’](#), *Jewish News*, 30 september 2018.

¹⁴ [Kindness](#), *Patreon*, 1 augusti 2018.

¹⁵ [Fascist tactics: How Jeremy Corbyn’s detractors are plotting to remove him](#), *Middle East Eye*, 14 augusti 2018.

¹⁶ [”English irony”](#), *Patreon*, 27 augusti 2018.

¹⁷ [How Labour’s Dreadful Antisemitism Debate Has to Change](#), *Novara*, 29 juli 2018.

¹⁸ [Islamophobia ‘very widespread’ in Conservative Party, says Baroness Warsi](#), *Independent*, 11 juni 2018.

¹⁹ [Amnesty made the right call when it refused to host Israeli apologists](#), *Middle East Eye*, 23 januari 2018.

i en tegelvägg.

Det finns redan en samsyn i brittiska media som är fientlig mot vänstern och Corbyn, och som sträcker sig från *Mail* till *Guardian*, och existerar oberoende av ens åsikt om Israel. Det är bara för att angreppen på Labour passar perfekt med behoven hos denna samsyn som de har sådan tyngd.

Känn din fiende

För att tillbakavisa de påståenden som BOD:s van der Zyl, eller *Jewish Chronicles* redaktör Stephen Pollard, gör, behöver vi inte visa att de har intagit ”förkastliga ståndpunkter i andra politiska frågor”, som Raine uttrycker det. Dessa påståendens felaktiga eller överdrivna karaktär går att visa på deras egna villkor, utan att dra in något annat.

Men om vi vill förstå varför sådana påståenden fortsätter att göras och tas på allvar trots alla bevis, så måste vi verkligen inse att deras upphovsmän är bittra fiender till vänstern: inte bara på grund av dess kritiska hållning till Israel – även om det förvisso är en del av det – utan för att de stöder en bredare högeragenda.

På Stephen Pollards meritlista²⁰ finns att han beskriver den brittiska vänstern som ”fiende” till ”västvärldens civilisation och frihet”.²¹ 2006 skrev *Jewish Chronicles* redaktör, att det faktum att Tony Blair mötte motstånd mot invasionen av Irak från sitt eget parti ”säger nästan allt som behöver sägas om de flesta Labourparlamentarikernas och -medlemmarnas sätt att se på omvärlden”.

Otvivelaktigt ser Pollard sin nuvarande ställning som ett användbart skydd under ”striden för att bevara västvärldens civilisation”, oavsett hur mycket hans metoder skiljer sig från de som USA:s militär använder i Falluja.²² Han kanske inte kan använda vit fosfor eller zoner för obegränsad eldgivning mot den ”inre fienden”, men han kan verkligen förtala dem efter eget gottfinnande.

Pollard skriver också för *Express* och *Telegraph*, två högertidningar vars samlade upplaga är nästan 40 gånger större än *Chronicles*. Men inga angrepp på vänstern som han skrivit för dessa filialer har kommit i närheten av att uppnå effekterna av uttalandet om ”existentiellt hot” i juli.

Det har talats en hel del om att Labour behöver ”gå” det judiska samfundet ”till mötes” och ”återställa förtroendet” hos det. Labours ledning bör förvisso vidta varje rimlig åtgärd för att visa att den kommer att göra allt för att utrota verkliga fall av antisemitism: inte för att det är ändamålsenligt utan för att det är det rätta att göra.

Men om ”gå till mötes” och ”återställa förtroendet” betyder att vinna bifall från BOD och dess ideologiska anhängare så kommer det att bli en omöjlig uppgift. Oavsett vad partiledningen gör så kommer förutsättningarna hela tiden att förändras – som vi redan har sett flera gånger. Figurer som Stephen Pollard och Jonathan Sacks²³ kan aldrig bli dolda: inte så länge Labour har en vänsterledning som stöder palestiniernas rättigheter. De måste utmanas, och deras sunkiga agenda måste hållas upp för granskning.

Lojal opposition

En liknande sak gäller Judiska arbetarrörelsen (JLM), som till skillnad från de andra organisationerna faktiskt tillhör Labourpartiet. JLM:s namn antyder att det helt enkelt är en organisa-

²⁰ [Stephen Pollard's crocodile tears about the threats to Jews](#), *Rebel Notes*, 4 augusti 2018.

²¹ [Archive](#), 1 september 2013.

²² [A name that will live in infamy](#), *The Guardian*, 10 november 2005.

²³ [You were never my Chief Rabbi. bruv](#), *Morning Star*, 1 september 2018.

tion för Labourmedlemmar som råkar vara judar. Men i själva verket grundar sig dess uttalade politiska identitet på ”Labour- eller socialistisk sionism”,²⁴ en tradition som den idag anser representeras av ”vårt systerpart i Israel”, det Israeliska arbetarpartiet.

I diskussioner om Israel och Palestina kan inte någon självutnämnd allierad till Israeliska arbetarpartiet godtas som helhjärtad samtalspartner till den progressiva vänstern. JLM:s systerorganisation i Israel har ett öppet rasistiskt ledarskap²⁵ som hävdar att de olagliga bosättningarna på ockuperat palestinskt territorium ska förbli under israelisk kontroll för evigt. Av alla de viktigaste frågorna om krig och fred har det Israeliska arbetarpartiet och dess ledare Avi Gabbay blivit ”en dyster kopia av Netanyahu själv”, som en ledare i *New York Times* så passande uttryckte det förra året.²⁶

Det kom inte som någon överraskning när Gabbay fördömde Jeremy Corbyn för hans ”mycket öppna hat mot den israeliska regeringens politik”.²⁷ Gabbay utfärdade detta uttalande direkt efter den israeliska arméns massaker på civila i Gaza förra våren, som han stödde,²⁸ och motbevisade på så sätt de som framställer hans parti som någon sorts progressivt alternativ till Netanyahus Likud.

Det är inte heller överraskande att upprepade försök av Labourledningen att arbeta med JLM har visat sig vara helt fruktlösa. Gruppen hotade till och med att stämma Labourpartiet för att inte anta IHRA:s text i sin helhet,²⁹ och ställde sig bakom Margaret Hodge och gjorde henne till hedersgäst vid sin konferens 2018,³⁰ där hon lovade att krossa Corbyn till varje pris.

JLM är ett klassiskt exempel på den ”lojala opposition” som israeliska diplomater och mer förfinade proisraeliska organisationer arbetar ihärdigt för att odla.³¹ De inser att Israel inte alltid kan förvänta sig att ha politiker som Donald Trump eller tyckare som Alan Dershowitz som tjurigt slåss för deras sak. Netanyahus och hans koalitionskollegors renodlade extremism kommer att vara alltför stark för en del personers smak.

Det viktiga, utifrån israeliska ämbetsmän som FN-ambassadören Mark Regevs perspektiv,³² är att hålla motreaktionen mot Netanyahu inom trygga gränser. Några symboliska kritiska ord för att vidmakthålla ett fikonlövt av trovärdighet är fullt godtagbart, så länge det inte finns någon risk att dessa ord kommer att leda till meningsfulla handlingar.

Rumsrena kritiker som JLM upprepar samma plattityder om ”fred” och en ”tvåstatslösning” som europeiska utrikesministrar har rapat upp i årtal, och mumlar sitt ogillande när Israel fortsätter att bygga ut sina olagliga bosättningar. Men de svarar med bitter fientlighet på alla som vill sätta ett verkligt tryck på den israeliska staten för att sätta stopp för dess förtryck av det palestinska folket.³³

Labours skuggutrikesminister Emily Thornberry följde samma manus vid en tillställning för att fira Balfourdeklarationen förra året,³⁴ där hon fördömde BDS:s kampanj som ”intolerant mot den israeliska nationen”, samtidigt som hon lovordade Avi Gabbay och ”våra vänner i det

²⁴ [About the Jewish Labour Movement.](#)

²⁵ [Islamophobia 'very widespread' in Conservative Party, says Baroness Warsi](#), *Independent*, 17 oktober 2017.

²⁶ [Israel's Left Goes Right](#), *New York Times*, 21 december 2017.

²⁷ [Top U.K. Union Leader Slams Israeli Labor Party Head for Corbyn 'Smear Campaign'](#), *Haaretz*, 27 april 2018.

²⁸ [Israel Labor party cuts ties to Jeremy Corbyn for supporting Palestinian rights](#), *Electronic Intifada*, 10 april 2018.

²⁹ [Jewish Labour Movement to sue party over anti-semitism code](#), *TheTimes*, 22 juli 2018.

³⁰ [Antisemitism row: Hodge and Brown pile pressure on Corbyn](#), *The Guardian*, 2 september 2018.

³¹ [Jewish Labour Movement worked with Israeli embassy spy](#), *Electronic Intifada*, 12 april 2018.

³² Ibid.

³³ [Ben White](#), 20 maj 2018.

³⁴ [Emily Thornberry MP, Speech...](#), *Labour Friends of Israel*, 28 november 2017.

Israeliska arbetarpartiet” till fullo.

Det finns en liten, hårt ansatt vänster i Israel, representerad av partier som Hadash,³⁵ kampanjgrupper som Alternativa informationscentrumet,³⁶ och kommentatorer som Gideon Levy.³⁷ Som väntat har de givit sitt fulla stöd till Corbyn³⁸ – och hotades av statligt förtryck för att ha gjort det.³⁹ Det är de som är berättigade stöd från vänstern i Storbritannien – inte Thornberrys ”vänner” i JLM:s systerparti

Vi och dom

Det mest skadliga med detta gräl är inte de glåpord som riktas mot Jeremy Corbyn och hans anhängare, eller ens den lättsinniga åkallan av nazism från griniga narcissister som förringar minnet av dess brott. Det är den fullständiga likgiltigheten för palestiniernas åsikter, inklusive palestinska medlemmar i Labourpartiet.⁴⁰ Med hedervärdigt undantag för alternativa plattformar som Novara⁴¹ och Middle East Eye,⁴² har ingen inom brittiska media tänkt på att fråga om palestinier kan ha något att säga om Israel, och om de begränsningar som ska åläggas diskussioner om dess – deras – historia.

Denna kalkylerade närsynthet är i sig själv djupt rasistisk. Med hisnande skamlöshet har anhängare av IHRA:s text upprepade gånger hävdad att ”ingen annan etnisk minoritet skulle förnekas rätten att definiera sitt eget förtryck” – samtidigt som de gör exakt samma sak mot palestinierna.

Denna dubbla måttstock kan bara förklaras med en illa dold hierarki. Palestinier är inte vita, inte västerlänningar, *inte som oss*. Att förvänta sig att majoriteten av Storbritanniens politiker och kommentatorer i media skulle lyssna på dem med samma respekt som de utan att tveka skulle ge israeler eller européer, är som att be en Trump-anhängare att erkänna Colin Kaepernick's mod.* Själva tanken att palestinier skulle försöka ”bryta in” under en debatt om sin egen historia betraktas som en enorm oförsämdhet, som att knäböja under nationalsången.

En del av den fientlighet som riktas mot Jeremy Corbyn från den brittiska kommentatorskåren härrör ur ett medvetet eller omedvetet erkännande att han aldrig har anammat denna rasistiska hierarki av personer som betyder något och de som inte gör det. De känner att han ser ett palestinskt offer för israeliskt våld som en av oss, inte en av dem, och de upplever det ytterst störande. En sådan grundläggande humanism är så främmande för Storbritanniens politiska huvudfåra att den måste fördömas som ”västfientlig”, ”antisemitisk”, eller helt enkelt som förräderi mot kungadömet.

Det finns förstås inget unikt med Corbyns empati för ”västcivilisationens” offer. Storbritannien har alltid haft starka, livskraftiga solidaritetsrörelser som utmanat sin härskande klass' rasism hemma och utomlands. Corbynismens bästa delar hämtar styrka ur denna tradition, och om rörelsen någonsin kapar dessa rötter så kommer den att gå under.

³⁵ [Hadash – Democratic Front for Peace and Equality](#).

³⁶ [Israel targets Palestinian homes in Jerusalem for demolition](#), *Alternative Information Center*.

³⁷ [Jeremy Corbyn for U.K. Prime Minister](#), *Haaretz*, 9 augusti 2018.

³⁸ [As Palestinian Arab MPs in Israel, we salute Corbyn as a champion of peace and justice](#), *The Guardian*, 2 september 2018.

³⁹ [Israeli politicians berate Palestinian-Israeli legislators for supporting Corbyn](#), *Middle East Eye*, 5 september 2018.

⁴⁰ [From a Palestinian member of the Labour Party: We demand the right to speak about Israel's racism](#), *Middle East Eye*, 17 juli 2018.

⁴¹ [Disappearing Palestine With Ash Sarkar and Salma Karmi-Ayyoub](#), *Novara*, 3 september 2018.

⁴² [Palestinians must speak out in defence of Jeremy Corbyn](#), *Middle East Eye*, 2 september 2018.

* Kaepernick är en spelare i amerikansk fotboll som knäböjde under den amerikanska nationalsången innan match i protest mot förtrycket av svarta – öa.

Det är hög tid att börja lyssna på palestinierna och deras allierade. Att förvänta sig att de ledande rösterna i brittiska media ska göra det är en hopplös uppgift. Men vänstern i Storbritannien kan och borde kunna bättre. Om det någonsin har funnits ett behov att ”gå till mötes” och ”återställa förtroendet” så är det på detta område. NEC:s fege beslut att vika sig för trycket är ett verkligt bakslag, men det behöver inte bli ödesdigert så länge vi drar de rätta lärdomarna.

Pseudo-pragmatism

Reaktionen på NEC:s åtgärd från proisraeliska grupper var en lärdom i sig själv. Labours styrande organ antog hela IHRA:s text men lade till ett förbehåll som betydade att den inte skulle tysta kritik av Israel, utan på allvar ta itu med dubierna att den skulle göra det.

Till och med det var för mycket för JLC, Labour Friends of Israel och Margaret Hodge, som alla svarade med sur ilska mot denna lilla gest för att rädda ansiktet. I Hodges fall innebar det att hon motsade sina egna ord från några få veckor tidigare,⁴³ då hon sa: ”Jag förstår inte varför vi inte bara kan anpassa IHRA:s definition. Om de inte tycker att det finns tillräckligt i definitionen som tillåter folk att kritisera Israels regering, så kan de lägga till de klausulerna.”

Efter att ha kommit undan med så mycket under sommaren, antog Hodge helt klart att en uppenbar oärlighet till från hennes sida skulle få stå oemotsagd av reportrarna – och hon gjorde rätt i att tänka så.

De som hävdade att ett antagande av IHRA:s text skulle göra det möjligt för Labour att ”gå vidare” från dessa frågor upptäckte att deras åsikter misskrediterades innan dagen var slut. Labours motståndare kommer aldrig att låta denna dispyt ta slut. De har märkt att den här påtryckningspunkten fungerar bättre än något tidigare under de tre senaste åren, och de kommer att trycka på tills de vinner – det vill säga om de inte får mothugg och besegras av en rörelse som inser vad som står på spel.

Det finns ett skäl till varför ”PEP”⁴⁴ – ”Progressiva Experter för Palestina” – har blivit ett ord som används som hån. Konservativa känner instinktivt att ett stöd för palestiniernas demokratiska rättigheter är ett avgörande prov för hur seriös ett vänsterparti eller -politiker verkligen är.

Om de kapitulerar i denna fråga, så kommer kapitulationen att bli signalen till ett fullständigt nederlag. Om de står pall så måste de å andra sidan vara gjorda av hårdare virke, och det går inte att lita på att de kommer att svikta när de stöter på en verklig opposition – som varje rörelse som är ute efter radikala förändringar säkert kommer att vara.

Alla som tror att corbynismens andra sidor kan skyddas från heta potatisar som Palestina lurar sig själva. Man kan inte ha en rörelse som omvandlar samhället hemma medan den spelar säkert utomlands. Från Attlee och Bevin⁴⁵ till Tony Blair, har Labours skamliga utrikespolitiska meriter varit en av de främsta faktorerna som dragit partiet allt längre åt höger. Valet av Corbyn till partiledare gav det chansen att bryta med denna tradition. Den möjligheten får inte ödas bort nu.

Ur [Jacobin Magazine](#), 16 september 2018. Översättning från engelska, *Göran Källqvist*.

⁴³ [Jeremy Corbyn skips Labour MPs' meeting as he faces fresh anti-Semitism confrontation](#), *Sky News*, 24 juli 2018.

⁴⁴ [Israel Kills Palestinians and Western Liberals Shrug. Their Humanitarianism Is a Sham](#), *The Intercept*, 2 april 2018

⁴⁵ [John Newsinger, 'Labourism's Hero'](#). *New Left Review*, november-december 2017, och [Ernest Bevin and the Cold War 1945-1950](#), *Marxists Internet Archive*.

Anklagelserna mot Jeremy Corbyn är en avledande manöver

Av Miko Peled

Internationalen 27/9 2018

Corbyn talar vid en demonstration för Stöd till Gaza den 19 juni 2014. (Foto: David Hardman/Flickr)

Jeremy Corbyn har vigt sitt liv åt att bekämpa rasism och orättvisa. Han är inte rasist och inte antisemit. Han har aldrig förnekat förintelsen och är därför inte en förintelseförnekare. Det spelar emellertid ingen roll för dem som försöker sänka honom. Smutskastningskampanjen intensifierades inför Labours kongress som hölls i veckan. Det skriver Miko Peled.

– Konferensen för Labour-partiet i Storbritannien närmar sig (23-26 september) och *Jeremy Corbyn*, trogen mot sig själv och sina principer, har höjt sig över smutskastningskampanjen, och fortsätter att kämpa för de principer som han ägnat hela sitt liv åt. Han fokuserar på frågor som social rättvisa och bryr sig om de många snarare än de få (miljonerna och inte miljonärerna) och, som Corbyn själv sade i sitt tal vid förra årets kongress, *“att avsluta förtrycket av det palestinska folket”*.

Sionistiska grupper inom Labour, inkluderande LFI (*Labour Friends of Israel*) och JLM (den sionistiska *“Jewish Labour Movement”*), drar skickligt nytta av de pro-sionistiska medierna. De försöker – men misslyckas – att utmåla Jeremy Corbyn som en antisemit. Problemet är dock inte antisemitism utan Corbyns inställning till Palestina. Dessa sionistiska grupper vill bli av med Corbyn på grund av hans principiella inställning till Palestina och den israeliska kolonialismen och ockupationen av Palestina, och de använder etiketten antisemit eftersom de tror att det kommer att fungera.

Desperationen hos dem som vill avsätta Corbyn kan ses genom den senaste anklagelsen mot honom: deltagande i en minnesstund för terrorister.

Det gavs uppmärksamhet genom en anmärkning från Israels premiärminister, vilket är en chockerande inblandning av Israel i brittisk inrikespolitik. Benjamin Netanyahu kommenterade Labour-ledaren och sade att han förtjänar *“otvetydig fördömelse”*. I vad som bara kan beskrivas som en eskalering av de sionistiska gruppernas redan opassande ingripanden för att

avsluta Jeremy Corbyns ledarskap, sa Netanyahu att Corbyns deltagande vid en ceremoni på en gravplats i Tunis 2014 förtjänar fördömelse eftersom – enligt Netanyahu – så är terrorister begravda där.

Corbyn höll inte tyst. Trogen sig själv slog han tillbaka och påminde Netanyahu om att vad som förtjänar fördömelse är att israeliska styrkor dödar hundratals demonstranter i Gaza och godkännandet av Israels nya rasistiska nationella lag – *The Nation State Law*.

Netanyahu, tillsammans med vad som mycket väl kan vara det högljuddaste sionistiska språkröret i Storbritannien, *The Daily Mail*, hävdar att Corbyn var närvarande vid en ceremoni och till och med lade ner en krans på de terroristers gravar som var knutna till attacken på israeliska idrottare 1972 under de olympiska spelen i München.

Sanningen är att det möte som Corbyn deltog i inte hade något att göra med attacken i München. 2014 deltog Jeremy Corbyn vid en minnesstund på en gravplats i Tunis för att hedra offren från 1985 då det israeliska flygvapnet attackerade den palestinska befrielseorganisationens (PLO) kontor i Tunis. Den israeliska attacken var ett brott mot internationell rätt, den kränkte ett annat lands suveränitet och orsakade fördömanden världen över, även från Förenta staterna.

Dessutom är inga av de åtta män som deltog vid attacken i München begravda i Tunis. De fyra män som är begravda där – och vars gravstenar visas på bilden i *Daily Mail* – är *Salah Khalaf*, som var *Yassir Arafats* ställföreträdare; hans sekundant *Fakhri al-Omari*; PLO:s säkerhetschef *Hayel Abdel-Hamid*, och *Atef Bseiso*. Bseiso mördades i Paris 1992 – 20 år efter de Olympiska spelen i München. Han var djupt involverad i samtal med CIA i ett försök att främja relationerna mellan USA och PLO. Israel hävdade att alla fyra var inblandade i attacken i München och såg till att alla blev avrättade, antingen direkt eller via terrorgruppen *Abu-Nidal*. Det fanns aldrig tillstymmelse till bevis, och än mindre någon rättegång mot dessa män för att underbygga Israels påståenden.

Den stora frågan är varför den israeliska premiärministern anser sig behöva ingripa så skamlöst och komma med så grovt falska anklagelser just när Storbritanniens största politiska parti håller på att sammankallas? Netanyahu och hans hantlangare måste inse att brittiska Labour, som har fått över en halv miljon nya medlemmar sedan Jeremy Corbyn blev vald till partiledare, kan vinna nästa val, så att om Israel misslyckas med att störta honom, kommer Jeremy Corbyn att hamna på Downing Street nr 10.

En av de löjliga anklagelserna mot Corbyn är följande: Han kritiserades för att delta i en Påskmåltid, *Seder* med en särskild grupp judiska personer som “*avfärdade oron över antisemitism i partiet*”. Så det var inte gott nog att han deltog vid en *Seder* och att han valde att göra det tillsammans med människor som bor i hans egen valkrets; han skulle vara tvungen att göra det med judiska personer som tänker på ett visst sätt.

Corbyn kritiserades också för att ha deltagit i ett arrangemang tillsammans med den nu avlidne Hajo Meyer, en judisk Förintelseöverlevare. Detta var 2010 och Corbyn var värd vid Förintelsens Minnesdag i London och Meyer var huvudtalare. Hajo Meyer var, liksom många Förintelseöverlevande, en ivrig förespråkare för palestiniernas rättigheter och en skarp kritiker av Israel – därav kritiken.

Antisemitism

Ett annat hinder är den självutnämnda “*International Holocaust Remembrance Alliance*” (IHRA), som tydligt antagit en ny och, enligt egen utsago, en “*icke-juridiskt bindande*” arbetshypotes angående definitionen av antisemitism. Initialt vägrade Labours nationella verkställande kommitté att acceptera denna definition men det finns tecken på att en

kompromiss kan vara under uppsegling. Denna definition av antisemitism är en definition som många judiska samhällen vägrar acceptera därför att den syftar till att tysta kritiken mot Israel och blandar ihop sionism med judendom. Denna definition av antisemitism innehåller flera klausuler som inte har något att göra med rasism eller antisemitism men har allt att göra med att skydda Israel från kritik. Till exempel:

- Att förneka det judiska folkets rätt till självbestämmande, till exempel genom att hävda att förekomsten av staten Israel är ett rasistiskt projekt.
- Att dra jämförelser mellan den moderna israeliska politiken och nazisternas politik.

Ett annat exempel, där jag personligen var involverad, har att göra med en kommentar som jag gjorde vid ett sidoevent under 2017 års Labourkongress och som förvandlades till en stor nyhet. Under en paneldiskussion om yttrandefrihet sa jag att yttrandefrihet betyder att vi borde kunna diskutera alla problem, inklusive Palestina och Förintelsen. *Daily Mail* slog upp detta som om det var en skandalös sak att säga och anklagade Labour och till och med Jeremy Corbyn för att låta det hända.

Flera andra tidningar i Storbritannien följde efter och därefter tidningar i Palestina och även israeliska tidningar tog upp det. Jag sade också att emedan yttrandefrihet inte ska straffas så behöver vi inte ge en plattform till förespråkare för någon rasistisk ideologi, och det inkluderar även sionister som regelbundet kräver att de ska få närvara och ge sitt perspektiv vid olika evenemang och föreläsningar.

Min närvaro under konferensen och mina kommentarer förtjänade inte sådan uppmärksamhet. Men det här är ett utnötningskrig där Labours Israelvänner, de så kallade “Jewish Labour Movement” och brittiska *Daily Mail* leder anfallet och kommer att ta varje tillfälle i akt för att få uppmärksamhet. Återigen, problemet var inte förnekande av Förintelsen eller antisemitism – för inget sådant hade uttalats – men däremot rädsla för en diskussion om Palestina och sionism.

Genom att försöka tysta diskussionen om sionismen och dess legitimitet, skymfar Israel minnet av de miljoner som dog i Förintelsen, särskilt de judiska offren. Det finns hela sam-

hällen av judiska Förintelseöverlevande och efterlevande av de som överlevde som är redo att diskutera och debattera vilket som helst problem, inklusive Förintelsen, och de tycker att sionisternas inställning är absurd. Det är samma judiska samhällen som avvisar sionismen och stöder det palestinska upproppet för BDS eller Bojkott, Divestering och Sanktioner mot Israel. Det är dags att uppmärksamma dessa röster.

En kvinna passerar en väggmålning av Jeremy Corbyn i Camden, London, torsdagen den 1 juni 2017. Efter en karriär som mer kännetecknats av närvaro vid fredsmarscher och fackföreningsmöten än av tal i Parlamentet, försöker nu Jeremy Corbyn, den skäggiga 68-åringen som främjar "socialism i det 21:a århundradet", övervinna den skepticism gällande hans ledarskap i det nationella valet som bestämmer om landets utträde ur EU. (AP Photo/Frank Augstein)

Jeremy Corbyn är en person som under hela sitt liv har ägnat sig åt att bekämpa rasism och orättvisa – han är inte rasist och därför är han helt klart inte antisemitisk. Han har inte någon gång förnekat Förintelsen och är därför inte Förintelseförnekare. Men inget av detta betyder något. Som det tydligt framgår i *Daily Mail*, har de "*The Board of Deputies of British Jews varnat Jeremy Corbyn och uppmanat honom att 'komma ut ur gömstället' och uppger att antisemitanklagelserna inte kommer att försvinna*". Med andra ord så finns det inget som han kan säga eller göra för att "*frikänna*" sig själv. De är fast beslutna att störta honom och de tror att antisemit-kortet kommer att fungera.

Originalartikeln är daterad 23/9 2018: [Anti-Semitism Charges Against Jeremy Corbyn are Diversion from Israeli Occupation of Palestine](#) Översättning till svenska av *Kjersti Rekve*. Tidigare publicerad på www.lindelof.nu.

Kampanjen mot Corbyn

Av Peter Widén

eFolket 14/8 2018

Vi upplever i dessa tider en djup kris för den politiska arbetarrörelsen. I många Europeiska länder har de socialdemokratiska partierna totalt eller delvis anpassat sej till den nyliberala dagordningen. De har i valen i flera av de europeiska länderna reducerats till historiskt låga siffror. (Nederländerna, Frankrike). Även i Sverige har röstsiffrorna halverats jämfört med storhetstiden. Med Tony Blair tog Labour i England ett stort kliv högerut och efter att han slutligen avgick såg Labour länge ut att vara chanslöst. Men Labourpartiet har till skillnad från andra socialdemokratiska partier alltid varit "en bred kyrka" med riktningar till höger och till vänster inom partiet. Och det som hände, överraskande för många, var att vänsterfalangens Jeremy Corbyn lyckades att vinna valet till partiledare. Hundratusentals nya medlemmar strömmade till partiet, de flesta unga, och supportrar till Corbyn. Corbyn framstår som ett hopp i det mörker som råder i stora delar av Europa. (Och världen).

För de ekonomistiskt härskande klasserna, det militär-industriella komplexet, och den politiska högern är Corbyn ett störande element. Bara tanken på att Labour kan vinna ett val med Corbys politik får dem att rysa.

Hur kommer man åt en man som stått upp för jämlikhet, antirasism, fred och avrustning och anti-imperialism i hela sitt liv? Ett svar på den frågan ser vi just nu i Storbritannien. Där pågår nu en av de smutsigaste kampanjer som sett dagens ljus. Kampanjens målsättning är att framställa Corbyn som antisemit (det vill säga att han skulle hysa fördomar mot judar) eller alternativt att han inte vågar rensa ut antisemiter inom Labourpartiet.

En debattör i en engelsk tidning påpekade nyligen att om man för fyra år sedan ställt frågan: Vem är brittiska parlamentets mest konsekventa antirasist, hade de flesta svarat: Jeremy

Corbyn.

Sanningen är ju att de som nu riktar anklagelser mot honom vet att de inte är sanna. Vad de är ute efter är att maximalt skada honom. Så låt oss se vad som ligger bakom kampanjen och vilka lärdomar anständigt tänkande människor måste dra.

Jeremy Corbyn är liksom den som skriver dessa rader född 1949. Han anslöt sej liksom undertecknad till arbetarrörelsen redan i tonåren. För vår generation var hatet mot nazismens förbrytelser en grundsten i formeringen av vår politiska identitet. Att bli kallad för antisemit är en av de värsta anklagelser en socialist från vår generation kan få. Detta vet dom som slungar ut dessa lögnaktiga anklagelser. Det är därför dom gör det.

Det finns flera skäl. Ett är politiska motståndares önskan att helt enkelt skada Corbyn maximalt, och målsättningen är att få bort honom som Labourledare. Den politiska fiendtligheten mot Corbyn finns både i det konservativa partiet och inom Labourpartiet.

För de konservativa partiet finns också en önskan att genom att sprida budskapet att det finns antisemitism inom Labour vinna röster bland brittiska judar.

Sedan vet vi också att det inom den pro-israeliska lobbyen finns en strategi att försöka koppla all kritik av staten Israel till antisemitism. Jag har själv blivit utsatt för detta. För ett antal år sedan debatterade jag med en pro-israelisk kristdemokratisk politiker på den liberala Eskilstuna-Kurirens debattsida. Han passade på att anklaga mej för antisemitism. Jag fick då ett samtal från Eskilstuna-kuriren som oroligt förklarade att de inte alls delade kristdemokratens omdöme om mej och erbjöd mej omedelbar replik. Dom visste att anklagelserna var lögnaktiga och ville inte se sin ansvarige utgivare inför rätta. Den rädslan verkar inte finnas i brittiska medier idag.

Jeremy Corbyn är medlem i Palestine Solidarity Campaign. Han är alltså motståndare till den israeliska politiken gentemot palestinierna. Det *Israeliska Arbetarpartiet* har avbrutit alla kontakter med Corbyn. Den brittiska parlamentsledamoten Margaret Hodge (Labour) har i parlamentet anklagat Corbyn för att vara antisemit och rasist. Bara att tvinga Corbyn i svaromål är ett sätt att förnedra honom. Han tvingas att försäkra att han inte står för åsikter som han i verkligheten varit motståndare till och avskytt i hela sitt liv. Han har förklarat att eventuella Labour-medlemmar som uttryckt antisemitiska åsikter inte kan vara hans supportrar och att de om de gjort detta inte har någon plats i partiet.

Men de som hetsar mot honom låter sej inte nöjas. Det uttalande som Labourledningen antagit räcker inte säger dom. Dom kräver att Labourpartiet ska anta den lista av ståndpunkter som organisationen The International Holocaust Remembrance Alliance (IHRA) satt upp och som denna organisation menar definierar antisemitism. Labourpartiet har nu accepterat denna lista utom en punkt som lyder: "Att påstå att Israels existens som stat är ett rasistiskt projekt".

Corby-hatarna går nu vidare i sin hets eftersom Labour uteslutit denna punkt som definition av antisemitism. Hur ska vi se på detta. Låt oss gå till botten.

Att det fanns stark uppslutning bland judar (och andra) 1945 för tanken på en judisk stat är sannerligen inte konstigt. De nazistiska massmorden var av ofattbar omfattning. Det behövs ingen djupare analys för att förstå att tanken på en stat som skydd för det judiska folket vann anklång. Bland judar för att de verkligen såg behovet av skydd. Bland olika europeiska politiker också utifrån det dåliga samvete, som de med rätta hade, med tanke på hur de agerat inför den mordiska antisemitismen. Stalins Sovjetunionen såg cyniskt Israel som en möjlig allierad mot väst och stödde därför skapandet av den nya staten.

Det som behöver reflekteras mera över är hur man kunde bortse från det faktum att det territorium som nu skulle bli Israel redan var befolkat av ett annat folk: Palestinierna.

Ett folk som nu kom att fördrivas. Svaret på denna fråga är kolonialistisk rasism. Det hade i flera hundra år varit normalt att bruna, svarta, och gula människor kunde fördrivas, förslavas och berövas land. Precis som rasbiologin varit "normal" så var det kolonialistiska tänkandet en del av den härskande västerländska ideologin. Naturligtvis fanns det antiimperialistiskt motstånd men den koloniala attityden var tillräckligt stark för att majoriteten av statsledningarna skulle finna etableringen av Israel som lämplig.

De judar som nu kom att formera en ny stat sågs som delar av "oss". Det dåliga samvetet hjälpte säkert till. Resultatet blev en folkfördrivning av enorma mått. Att förneka att staten Israel är ett kolonialt projekt med etnisk rensning som grund är att förneka en historisk och blodig tragedi och den politiska karaktären på den formerade staten Israel. Det är historierevisionism. Precis som det är historierevisionism att förneka den nazistiska förintelsepolitiken.

Att påstå att den som tar avstånd från det koloniala projektet Israel skulle vara antisemit är ett medvetet sätt att blanda bort korten. Jeremy Corbyn är naturligtvis en svuren motståndare mot antisemitism *samtidigt* som han är för palestiniernas rätt till en stat.

Den som skriver dessa rader tror inte längre på någon tvåstatslösning. Den härskande klassen i Israel är helt ointresserad av en sådan lösning. Skulle de någon gång i framtiden kunna tänka sej två stater handlar det om en palestinsk ministat helt under Israelisk kontroll. Palestinskt bantustan.

Det som måste vara målet är en enstatslösning. En stat med lika rättigheter för alla. Ett Palestina/Israel. När den Sydafrikanska apartheidregimen föll ihop fanns planer på en separat vit boerstat. Det accepterades inte. Sydafrika skulle bli ett icke rasuppdelat land för alla. Varför ska vi acceptera en etnisk uppdelning i Palestina. Att förorda enstatslösning innebär naturligtvis en upplösning av Israel som exklusivt judisk stat. "Det är antisemitism"! ropar Israel-lobbyn! Vårt svar är: Territoriet erövrades genom folkfördrivning och staten Israel utropades på denna grund.

Att säga att denna kolonialism inte kan accepteras men att de som tagit över palestiniernas land kan erbjudas medborgarskap i ett gemensamt land med demokratiska rättigheter för alla, är det antisemitism? Naturligtvis inte. Det handlar om att inte acceptera etnisk rensning och kolonialism.

Det finns en annan punkt som är märklig på IHRA:s lista. De definierar den som jämför nutida Israelisk politik med nazisternas som antisemiter.

Vi har väl någon gång hört personer säga att "nu behandlar israelerna palestinierna som nazisterna behandlade judarna". I demonstrationer har det förekommit banderoller med hakkors och en davidsstjärna med likhetstecken mellan. Sådant måste kritiseras. Den israeliska politiken har inte lett till massutrotningar. Men till dom som tar fasta på dessa haltande jämförelser och stämplar människor som antisemiter vill vi ställa frågan: Tar ni själva avstånd från den israeliska kolonialismen och folkfördrivningen? Måste ett förtryck nå upp till nazisternas världsrekordhöjder för att kallas rasism och kolonialism? Sanningen är att de flesta som försöker kalla dem som jämför nazisternas och Israels brott för antisemiter själva är anhängare av det israeliska koloniala projektet.

Corbyns kritiker tar fasta på han deltog i ett seminarium där nazisternas och Israeliska regeringen brott mot mänskligheten jämfördes. Corbyn har tagit avstånd från detta och beklagat det. Det som kritikerna borde tala om är att den som stod för jämförelsen var Hajo Meyer, en judisk antifascist som överlevt Auschwitz och som avled 2014. Uppenbart frustrerad över den israeliska politiken gjorde han jämförelsen med nazisterna. Gör det denne judiske antifascist till "antisemit"?

Det är dags att sätta ner foten. Den proisraeliska lobbyen vill skrämman till tystnad. De vet att anklagelsen om antisemitism är en av de värsta som kan slungas mot en människa som i själva verket är motståndare till allt vad antisemitism betyder. Denna skrämselfaktik måste mötas offensivt. Vi måste kräva svar. Erkänner ni att den israeliska staten bygger på folkfördrivning och rasism? Om inte, är ni historierevisionister och rasister. Personer som parlamentsledamöterna Dame Margaret Hodge, Loise Ellman, baronessan Smith och Ruth Smeth bör få denna fråga. Nu gör dom allt för att svärta ner sin egen partiledare Jeremy Corbyn och hugga honom i ryggen. Stöder de den koloniala konstruktionen Israel är det verkligen ingen förlust om de lämnar Labour.

All antisemitism måste bekämpas och judar överallt skyddas från rasistiska påhopp. Samtidigt måste det palestinska folket stödas och det koloniala projektet Israel fördömas.

Den som vill kalla sej demokratisk socialist måste ställa sej bakom båda ståndpunkterna. Jeremy Corbyn gör det. Hans kritiker gör det inte. Det är mot dom som elden nu måste riktas.

Den israeliska statsledningen försöker framställa sej själva som alla judars representant och därmed stämpla all kritik mot sej själva som "antijudisk". Detta är falskt. Israel representerar inte världens judar. De vet att de kan skrämman folk till tystnad och eftergivenhet genom att stämpla all kritik mot sej själva som antisemitism. Låt oss inte låta oss skrämman. Staten Israel är en rasistisk kolonial skapelse byggd på folkfördrivning. Jeremy Corbyn bör få allt stöd i denna situation. Inom svensk arbetarrörelse bör kravet på stöd till den brittiska arbetarrörelsens politiske ledare ställas.

Jeremy Corbyn vann stort i det Brittiska Labourpartiets val till partiledare den 24 september

Av Peter Widén

eFolket 25/9 2018

Jeremy Corbyn valdes 2015 till partiledare, framburen av entusiastiska gräsrotter som önskade en verklig vänsterpolitik. Corbyn som tillhört Labours vänsterflygel i parlamentet i flera årtionden bars nu fram till partiledarposten till högerlabourparlamentarikernas stora förtret. Corbyn står för nationaliseringar av privatiserad offentlig verksamhet, för internationell solidaritet och han är sedan länge en hård och organiserad motståndare till brittiska kärnvapen.

Högerflygeln har med olika metoder försökt fälla Corbyn. Man har tvingat fram det nya val som nu avgjorts och slutat i nesa för dem själva. Man har ogiltigförklarat den interna rösträtten för över 100 000 nya partimedlemmar med motiveringen att de varit medlemmar för kort tid. Corbyn har dragit in massor av, främst unga, i partiet. Labour har ökat från 200 000 medlemmar till över en halv miljon. Labourhögern har t.o.m. försökt förhindra honom att ställa upp till omval med motiveringen att det är Labours parlamentsledamöter som ska bestämma vilka som får ställa upp, inte partimedlemmarna. Detta fick man dock ge upp.

Nu vann alltså Labours vänsterflygel detta nya ledarval med 62% av rösterna. Han till och med ökade sin segermarginal. Ett svidande nederlag för den del av socialdemokratin som vill acceptera kapitalismen och nyliberalismen. En glädjande seger för de som vill se ett jämlikare samhälle och nedrustningar i stället för upprustningar och vapenskrammel.

Nu står Corbyn inför att mobilisera sina entusiastiska gräsrotter och utmana den konservativa högerregeringen.

Vänstervind i Corbyns segel

Av Arne Johansson

Offensiv 3/10 2018

Corbyn ger Labour en smak av vänsterpolitik, men för att lyckas måste de stå för en politik som helt bryter med finanskapitalets makt.

Brittiska media tvingades mer eller mindre motvilligt rapportera om ett närmast extatiskt gensvar för Jeremy Corbyn och idéerna i dennes avslutningstal på Labours stora årskonferens. Därmed har vänstervinden i Corbyns segel åter visat sin styrka efter en sommar då media, EU-anhängare och en pro-israelisk lobby i skön förening med pressade figurer i Labours högerflygel gjort allt för att försöka underminera stödet för Corbyn, med missriktad kritik för antisemitism och kampanj för en ny folkomröstning om EU.

Högerflygelns anhängare är efter denna partikonferens rejält tilltufsade.

– Efter tre orosfyllda år, då vissa parlamentsledamöter har försökt avsätta honom, har herr Corbyn – eller hans team – nu nästan total kontroll över sitt parti och dess mekanismer, sammanfattar Laura Kunnsberg i BBC.

Den före detta Labourledaren Tony Blair själv har talande nog också uppmanat sina kvarvarande anhängare att inte bryta sig ur partiet, vilket han befarar skulle sluta lika illa som för de högersocialdemokrater som bröt sig ur i början av 1980-talet och till slut kollapsade in i Liberaldemokraterna.

”Även högerpressen håller med: Corbyn vinner slaget om idéerna”, skriver Polly Toynbee i *The Guardian*. Hon ger också en talande bild av vad hon kallar den ”ziljonär-ägda” pressens Tory-kommentatorer, som bakom sina rituella avståndstaganden känner marken gunga under det ”seismiska skifte” där den politiska centern vinglar bort från Margaret Thatchers förvisning att lägre skatter och en mindre offentlig sektor är där val vinnas.

Till och med den brittiske finansministern Phillip Hammond tvingades på den därpå följande Tory-konferensen medge att ”alltför många människor känner att de har förlorat kontrollen, att de arbetar för systemet – men att systemet inte arbetar för dem”. Att Labours krav på åtgärder som en ny minimilön på minst 10 pund (116,80 kronor) i timmen, fackliga rättigheter

från dag ett, fyradagars jobbvecka, straffskatt på den som äger mer än en bostad, en grön jobb-revolution mot klimathotet och en åternationalisering av järnvägar, post, energi och vatten i en ny och demokratiserad form av offentligt ägande idag får brett stöd skakar givetvis de gamla makthavarna.

När även ärkebiskopen av Canterbury Justin Welby på den brittiska LO-kongressen (TUC) tog Jesus kritik mot de mäktiga som argument för ”ett nytt partnerskap med fackföreningarna för att försvara de sårbara och förtryckta arbetare mot övermäktiga och grymma arbetsgivare” fick detta upprörda Tory-politiker att rasa över att denne nu försöker ställa kyrkan bakom Corbyns agenda.

På Labour-konferensen kommenterade även Jeremy Corbyn stödet för Labours ekonomiska program från den förre Tory-ministern och överhuslorden Jim O’Neill med att ”hans lordship är välkommen, kom och delta i politikens nya huvudfåra (mainstream)!”.

Till skillnad från andra socialdemokratiska partiledningar som har försökt inta det politiska mittfältet genom att själva gå till höger hoppas uppenbarligen Labours ledning dra mittfältet åt vänster.

– Ju större kaos vi ärver, desto mer radikala måste vi vara, sade Labours skugg-finansminister John McDonnell, som till och med citerade den 100 år gamla socialiseringsparagraf, Clause 4, som Tony Blair avskaffade 1997 och kallade denna mer relevant än någonsin.

Clause 4 lyder: ”För handens och hjärnans arbetare säkra de fulla frukterna av deras arbete och den mest jämlika fördelning av detta som kan uppnås på basis av gemensamt ägande av produktionen, distributionen och fördelningen”.

Hur radikal är då Corbyns vänster? Ett konkret förslag, som upprör kapitalägarhögern men samtidigt visar på den nya Labourvänsterns reformistiska illusioner, är att alla företag med mer än 250 anställda ska tvingas ha en tredjedel anställda i sina styrelser, samtidigt som upp till en tiondel av företagets aktier ska avsättas till en kollektivt förvaltd löntagarfond. Denna ska enligt McDonells kunna ge 11 miljoner arbetare en individuell utdelning på 500 pund (5 800 kronor) per år, medan all utdelning däröver ska gå till staten som en social avgift. Förslaget påminner om det tidiga 1970-talets svenska S-debatt om ekonomisk demokrati, som utmynnade i förslag om stärkt arbetsrätt och löntagarfonder, något som enligt förslagsställarnas naiva teori med tiden skulle innebära en fundamental förändring av makt och ägande.

När och om detta alls blir skarpa förslag från en ny Labourregering kommer det givetvis precis som i Sverige möta kallt stål med en massiv motpropaganda och ekonomiskt sabotage från de brittiska kapitalägarna. Liksom då ställs rörelsen i så fall inför valet att som de svenska socialdemokraterna kapitulera, eller att ta en avgörande strid för en socialisering av banker och storföretag.

I frågan om Brexit, där Labour fortfarande är djupt splittrat, fick Corbyn partikonferensen med sig på ett slags kompromisslinje, som går ut på att i första hand kräva ett nyval om inte Theresa May mot all förmodan skulle få både Tories och EU med sig på ett utträde som tillgodoser sex osannolika villkor för ett mjukt och löntagarvänligt avtal om Brexit – samtidigt som den öppnar för en ny folkomröstning om resultatet blir uselt. Nya stora sociala proteströrelser i kombination med Tory-partiets djupa kris i Brexit-frågan kan också tvinga fram ett nyval.

Labourpartiets medlemstal har sedan det överraskande valet av Corbyn, som till att börja med endast hade ett fåtal anhängare i parlamentsgruppen, till partiledare 2015 dramatiskt vuxit till att i dag vara Västeuropas största parti med 540 000 medlemmar.

Ändå var allt inte rosenrött på Labour-konferensen. Partiledningen har inte vågat riskera en brytning med många för tillfället nedtonade Blair-anhängare i parlamentet och i många Labour-kommuner, som slaviskt har genomfört de nedskärningar som beordrats av Tory-regeringen. Det betyder att Labour fortfarande är två partier i samma skal, där högerflygeln är kvar som en trojansk häst som fortfarande kan bedriva en utpressning från höger som i ett kritiskt läge kan bli förödande.

Att detta möter kritik underifrån visas av att ledningen tvingades stödja sig på fackliga block-röster för att avstyra viktiga krav, som skulle kunna säkra medlemmarnas kontroll av partiet. Främst var de krav på obligatoriska omval av kandidater (mandatory reselection) till parlamentet som stöddes av 60-65 procent av de lokala partiorganisationernas delegater, som skulle kunna avsätta de parlamentsledamöter som förlorat sina grundorganisationers stöd med nya socialister.

– Vi motsatte oss obligatoriska omval för att Jeremy inte ville ha det, försökte fackförbundet Unites generalsekreterare Len McCluskey värja sig mot kritiken efteråt.

Stödet för socialistiska idéer växer bland de unga, även på andra sidan Atlanten i USA där en tredjedel av de unga säger sig föredra socialism framför kapitalism. Men att som Corbyn och McDonnell å ena sidan försöka rida på denna våg och å andra försöka göra allt för att dämpa storfinansens oro kommer inte att gå. En väg framåt krävs som kan ta det växande stödet för ett socialistiskt alternativ hela vägen till ett avgörande systemskifte.

Rättvisepartiet Socialisternas systerparti Socialist Party hoppas kunna övertyga både Corbyn och Labours medlemmar om nödvändigheten att öppna upp partiet, baserat på en demokratisk och federal struktur som också tillåter en fri debatt om det socialistiska övergångsprogram som till syvende och sist blir nödvändigt för att säkra en avgörande seger.

Lögnaktig kampanj om antisemitism inom vänstern

Av Robert Wettersten

Proletären 7/5 2018

Anklagelserna om antisemitism inom vänstern tar sig både absurda och lögnaktiga uttryck.

Anklagelserna om antisemitism inom vänstern tar sig både absurda och lögnaktiga uttryck.

I Storbritannien har det socialdemokratiska partiet hamnat i medialt blåsväder på grund av påstådd antisemitism. Hur stort problemet verkligen är är oklart, men två saker kan konstateras:

Ett: I en organisation med över en halv miljon medlemmar är det statistiskt otroligt att inte en enda antisemit skulle finnas.

Två: Det är svårt att skaka av sig misstanken att drevet mot Labour har en hel del att göra med att partiordföranden Jeremy Corbyn är palestinavän, något som upprör de israelvänliga delarna av partiet. Säkert utnyttjas anklagelserna också av de som inte vill att Corbyn drar partiet åt vänster.

I Al Jazeera-dokumentären *The Lobby* går reportern undercover som Labourmedlem med Israelsympatier, och det avslöjas att staten Israel genom sin ambassad i London organiserar lobbyverksamhet inom såväl Labour som Tories.

Genom videobevis framgår också att åtminstone ett av de fall av antisemitism som partiorganisationen Labour Friends of Israel gjorde stor sak av i media var påhittat.

Nu har debatten om ”antisemitismen inom vänstern” tagit sig till Sverige. I *Flamman* publi-

ceras en essä av Jonas Elvander som utan några egentliga bevis anklagar ”vänstern” för antisemitism.

Efter ett ilsket svar från Kajsa Ekis Ekman framhärdar Elvander genom att trassla in sig i märkliga argument, som att invandrarungdomar med antisemitiska åsikter bör räknas till vänstern.

Han tar också upp att Ilmar Reepalu (S) under sin tid som kommunstyrelsens ordförande i Malmö ”krävde att judarna i Malmö skulle ta avstånd från Israels politik.” Ett uttalande som i årtal traderats som ett bevis för sossepampens antisemitism.

Faktum är att citatet är gravt förvanskat.

Citerat ur intervjun i *Skånska Dagbladet* (27/10, 2010): ”Jag skulle önska att judiska församlingen tog avstånd från Israels kränkningar av civilbefolkningen i Gaza. Istället väljer man att hålla en demonstration på Stortorget, som kan sända fel signaler.”

Demonstrationen han nämner var en stödmanifestation för Israel som hölls på Stortorget i Malmö mitt under det blodiga Gazakriget där över 1 300 palestinier, varav 500 barn, dödades.

Det är inte automatiskt antisemitism att önska att judiska församlingen tar avstånd från Israels krig och apartheidpolitik. De judiska församlingarna i Sverige är inga opolitiska organisationer, utan bör betraktas som något av svensk-israeliska vänskapsföreningar.

Ur ”Stadgar för Judiska församlingen i Malmö”: ”Församlingen ska värna om förbundenheten med det judiska folket och staten Israel.” Det var alltså den här organisationen som Reepalu kritiserade, inte alla malmöiter av judisk börd eller tro.

Värst i angreppen på vänstern går dock de två skribenterna Daniel Swedin och Somar Al-Naher. I Swedins *Aftonbladet*-ledare har ett inlägg med 2 000 likes i en Facebookgrupp som stödjer Corbyn blivit till ett upprop som skrivits under av 2 000 personer. Swedin skriver också att det i inlägget står att ”alla som påstår att partiet har ett problem med antisemitism deltar i en världsomspännande sionistkonspiration mot Labour”. Vad det egentligen står är att ”en väldigt mäktig intressegrupp mobiliserar sin uppenbart enorma styrka” mot Corbyn.

Somar Al-Naher drar i *Expressen* det hela till absurditetens rand när hon menar att den vänster som inte stödjer USA:s folkrättsvidriga angrepp på Syrien drivs av antisemitism:

”Staten Israel symboliserar en del i en global makt som dominerar tillsammans med USA. Med den synen på världen betraktas diktaturerna i Mellanöstern som motståndare till den globala imperialismen. Det är ett synsätt som ligger nära, och ibland glider över i, konspirationsteorier om den mäktige juden, länkad till det världsomspännande herraväldet.”

Hon tillstår dock att ”inte allt motstånd mot USA bottnar i antisemitism.”

Storsint av henne.

Anmärkning:

Proletären citerar med ogillande bl a följande ur Somar Al-Nahers *Expressen*-artikel: ”Med den synen på världen betraktas diktaturerna i Mellanöstern som motståndare till den globala imperialismen.” Vi får dock inte veta om *Proletären* anser att t ex Assads Syrien är ”motståndare till den globala imperialismen”. Vi misstänker att det faktiskt är så och att detta är en viktig anledning till att *Proletären* stödjer Assad i kampen mot all opposition (oavsett om denna är islamistisk eller inte). Där är undertecknad inte överens med *Proletären*.

MF